

Tjenesten, som det burde, men det kan jeg heller ikke indrømme; thi der er fastsat meget høje Straffebestemmelser af Bøder og Fængsel for Lyendet, og deri har Huusbonden vistnok al den Garantie, som han kan forlange. Naar den ærede Rigsdagsmand har trøstet os med, at Domstolene ikke vilde tage saadanne Bestemmelser meget strengt, saa har jeg ofte havt Leilighed til at høre saadanne Trøstegrunde fra den ærede Rigsdagsmand; men jeg maae tilstaae, at jeg kan ikke ret gaae ind paa at modtage denne Trøst, thi Domstolene anvende ofte Lovgivningens Bestemmelser paa forskjellig Maade. Vel har jeg al mulig Respect for vore Politiedommere, men jeg troer ikke, at man kan trøste sig med, at de altid vilde behandle Lyendet saa meget mildt, naar det s. Ex. bliver anlagt af en høitstaaende Huusbond; jeg troer, at man har Exempler paa en ganske modsat Fremgangsmaade. Dertil kommer jo, at disse Sager skulle behandles politieretsviis, og det er en ny Grund til ikke at trøste sig med den „Mildhed“, hvormed enkelte eller flere af Politiedommerne menes at vilde behandle disse Sager. Man kan nemlig ofte tænke sig, at Huusbonden, som anklager Lyendet, er en meget høitstaaende og anseet Mand, som i andre borgerlige Forhold har sine Medborgeres Hjælp, medens han dog hjemme i sit Huus i større eller mindre Grad kan have Noget af Tyrannen i sig, og det vil da være misligt at stole paa en saadan forudsat Mildhed hos den enkelte Dommere. Jeg vil gjerne indrømme, at Forholdet stiller sig anderledes, hvor flere Dommere beklæde Dommersædet, men hvor den enkelte Mand skal afgive sin Dom, lader han sig i saadanne Tilfælde meget let, imod sin Villie, forlede til at see mere til den ene Side end til den anden. Naar den ærede Taler endelig yttrede, at der skulde være en Misforstaaelse i Baggrunden med Hensyn til min Betragtningssmaade af Bøder og Brødstraffen, da kan det gjerne være, at der efter den ærede Rigsdagsmands Mening er en Misforstaaelse tilstede, men naar denne Gjerning, som her er Tale om, Modstand eller Fornærmelse i Gjerning mod Huusbonden, bliver straffet med Fængsel paa Bøder og Brød, saa vil jeg spørge, i hvor

mange Tilfælde vilde ikke de Vedkommende, der faae at afgjøre, om den saaledes Straffede er valgbar og valgberettiget, det være sig til Communen eller Rigsdagen, ligefrem finde, at en saadan Fornærmelse i Gjerning mod sin Huusbond er en i den offentlige Mening værdig Handling. Jeg troer ikke, at man kunde slaae sig tiltaals ved, at der skulde være en meget stor Humanitet tilstede med Hensyn til at afgjøre saadanne Tilfælde, thi Afgjørelsen skeer jo igjennem de forskjellige Autoriteter, som opføre de Valgberettigede paa Valglisten; Sagen kan vel bringes for Domstolene; men hvor mange af de Paagældende vilde i grunden lade det komme til Domstolenes Paakjendelse. Altsaa heller ikke i denne Henseende kan jeg see, at den Frygt, eller rettere sagt den Bieshed, man kan have for, at Vedkommende paa Grund af en saadan Straf vil blive nægtet disse sine borgerlige Rettigheder, fjernes.

I det Hele taget har jeg, af alle de Grunde, der ere anførte, ikke kunnet finde en eneste, der godtgjorde det Begrundede i; i denne Lov at stille de 2 Parter ulige, og allermindst kan jeg finde den Grund syldestgjørende, at man har henviist til, at Huusbonden ifølge andre Lovbestemmelser ogsaa kan komme til at lide Bøder og Brød-Straf; det er for mig et Beviis paa, at der ikke resteres det Allermindste ved at lade Straffen udgaae her for Lyendet, medens det efter min Mening er en Blet paa Loven, dersom den bliver staaende.

Casse: Jeg skal kun tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det Foredrag, der sidst blev holdt. Naar i Henseende til Endringsforslaget under Nr. 12 den ærede Rigsdagsmand har søgt en Grund, hvorfor man bør gaae ind paa det, deri, at Huusbonden jo har Ret til at bortvise af sin Tjeneste det Lyende, der ikke er i Besiddelse af den særegne Færdighed, og at det vilde være for haardt, naar Lyendet baade skulde kunne vises bort af Tjenesten og tilpligtes at give Skades-Erstatning, saa skal jeg indskrænke mig til den Erindring, at en Huusbond som oftest først vil komme til Kundskab om, at Lyendet ikke er i Besiddelse af den særegne Dygtighed, naar Skaden er ham paaført, og saa vilde det dog for Huusbonden kun være en ringe Afgang